

Република Србија
УПРАВНИ СУД
23 У. 22674/10
29.11.2012. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Невене Милојчић, председника већа, Стева Ђурановића и Жељка Шкорића, чланова већа, са судијским саветником Миром Стевић Капус, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., Ул. ... бр....., чији је пуномоћник мр Драган Пашић, адвокат из Београда, Ул. Милоша Поцерца бр.23/16, против туженог Министарства одбране Републике Србије, ради поништаја решења 1675-2 од 14.05.2010. године, у предмету разрешења професионалне војне службе, у нејавној седници већа одржаној дана 29.11.2012. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства одбране Републике Србије, број 1675-2 од 14.05.2010. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем, донетим у извршењу пресуде Управног суда I-3 У. 2554/10 (2008) од 12.04.2010. године, тужилац, инжењерски пуковник, разрешава се од професионалне војне службе са даном 31.12.2007. године.

У тужби поднетој Управном суду дана 01.06.2010. године тужилац оспорава правилност и законитост решења туженог органа са свих законом прописаних разлога. Сматра да је истицањем у први план Наредбе министра одбране број:1-179 од 24.03.2009. године и поновним позивањем на “потребе службе”, као основа за престанак професионалне војне службе тужиоца, без истовременог навођења чињеница које упућују на такве потребе, тужени орган оспорено решење донео супротно одредби члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку. Истиче да се поништена наредба министра одбране број:1-179 од 06.12.2007. године, као и решење које је донето на основу такве наредбе Пов.бр.1772-8 од 28.12.2007. године, не могу сматрати коначним у смислу члана 113. Закона о Војсци Југославије, јер самим чином поништења престаје дејство таквог акта у правном промету у смислу одредбе члана 259. став 1. Закона о општем управном поступку. Са изнетих разлога, сматра, да под претпоставком да је првостепени орган правилно одлучио није могао да утврди престанак службе у Војсци Србије, без сагласности тужиоца са даном 31.12.2007. године – ретроактивно, већ само од дана доношења наредбе на коју се позива. Тужилац истиче да је у својој 30-огодишњој војној каријери оцењиван највишим службеним оценама, да му никада није указивано на евентуалне пропусте у раду, те да је нејасно који су разлози условили тужиочево превремено пензионисање. Предложио је да суд пресудом реши ову управну ствар, тако што ће тужиоца вратити у професионалну војну службу, или да тужбу усвоји и поништи оспорено решење.

У детаљно датом одговору на тужбу, тужени орган остао је у свему код разлога из образложења оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије, као неосновану.

Решавајући овај управни спор, без одржавања усмене расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр.111/09), налазећи да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. истог Закона, Управни суд је оценом навода изнетих у

тужби, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба је основана.

Тужени орган је оспорено решење донео у извршењу пресуде Управног суда I-3 У.2554/10 (2008) од 12.04.2010. године, којом се уважава тужба тужиоца и поништава решење Министарства одбране Републике Србије, Сектора за људске ресурсе, Управе за школство Пов.бр.1772-8 од 28.12.2007. године, а којим се тужилац разрешава од професионалне војне службе са даном 31.12.2007. године. Ово стога што оспорено решење не садржи у свом образложењу све оне податке из којих би се могло закључити да је чињенично стање правилно утврђено, као ни разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење како је дато у диспозитиву, јер се у списима туженог органа достављених уз одговор на тужбу не налази Наредба министра одбране број: 7-199 од 06.12.2007. године, као ни закључци са колегијума помоћника министра одбране за људске ресурсе Министарства одбране од 10.12.2007. године, на које се тужени позвао у образложењу свог решења.

Према разлозима образложења оспореног решења тужени орган утврдио је да је у извршењу пресуде Врховног суда Србије У.880/08 од 30.09.2008. године, којом је поништена наредба министра одбране број:7-199 од 06.12.2007. године, на основу које је тужиоцу престала професионална војна служба, донета нова наредба министра одбране број:1-179 од 24.03.2009. године. Тужени орган је даље утврдио да је тужиоцу престала професионална војна служба на основу наведене наредбе од 24.03.2009. године са даном 31.12.2007. године из разлога прописаног одредбом члана 107. став 2. Закона о Војсци Југославије којом је прописано да професионалном официру служба престаје када наврши најмање 30 године стажа осигурања, ако то захтевају потребе службе. На основу наведеног, тужени орган закључио је да је, у складу са чланом 113. став 1. Закона о Војсци Југославије, настао услов да се тужилац разреши дужности са даном 31.12.2007. године, с обзиром да је наредбом министра одбране број:1-179 од 24.03.2009. године утврђено да је тужиоцу престала професионална војна служба са наведеним датумом.

Основано се, по оцени Управног суда, тужбом указује да је приликом доношења оспореног решења повређен закон на штету тужиоца.

Одредбом члана 113. став 3. Закона о Војсци Југославије („Службени лист СРЈ“, број 43/94...3/02 и „Службени лист СЦГ“, број 7/05 и 44/05), прописано је да лице за које је донет акт о престанку службе, а не налази се на дужности, разрешава се од службе даном када акт о престанку службе постане коначан.

Одредбом члана 117. став 2. Закона о Војсци Србије („Службени гласник РС“, број 116/07 и 101/10) прописано је да лице за које је донет акт о престанку службе, а налази се на дужности разрешава се од службе даном предаје дужности, а лице које се не налази на дужности – даном када акт о престанку службе постане коначан.

Како из образложења оспореног решења и стања у списима предмета произлази да је тужиоцу престала професионална војна служба на основу коначног акта – Наредбе министра одбране, број: 1-179 од 24.03.2009. године са даном 31.12.2007. године, очигледно је да је овде оспореним решењем туженог број: 1672-2 од 14.05.2010. године, којим је тужилац разрешен од професионалне војне службе са даном 31.12.2007. године, када наредба о престанку професионалне војне службе није још ни била донета, повређен закон на штету тужиоца, и то цитиране одредбе члана 113. став 3. Закона о Војсци Југославије и члана 117. став 2. Закона о Војсци Србије, обзиром да се ради о лицу које се не налази на дужности. Наиме, имајући у виду напред цитиране одредбе члана 113. став 3. ЗОВЈ и члана 117. став 2. ЗОВС из образложења оспореног решења не види се зашто тужени орган није примено одредбу члана 113. став 3. ЗОВЈ, већ општу одреду члана 113. став 1. истог закона.

Стога се код напред изнетог чињеничног и правног стања ове управне ствари за саде на може испитати правилност примене материјалног права и то одредбе члана 113. став 1. Закона о Војсци Југославије. На основу наведеног суд налази да су разлози, које је о одлучним чињеницама навео тужени орган, противречни доказима у списима предмета, чиме је учињена повреда правила

поступка из члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку.

Одлучујући о предлогу тужиоца да суд реши управну ствар у спору пуне јурисдикције, суд налази да природа ове управне ствари не пружа поуздан основ за то, у смислу одредбе члана 43. став 1. Закона о управним споровима и да је економичније и целисходније да учињене повреде правила поступка надлежни орган управе отклони у поступку поновног одлучивања.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2., а у вези члана 42. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" број, 111/09), одлучио као у диспозитиву пресуде, с тим што су примедбе суда изнете у овој пресуди, обавезне за тужени орган у смислу одредбе члана 69. став 2. истог закона.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 29.11.2012. године, 23 У. 22674/10

Записничар
Мира Стевић Капус,с.р.

Председник већа-судија
Невена Милојчић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

РР